

Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πρώτο τμήμα)

της 26ης Οκτωβρίου 2016*

«Αίτηση αναιρέσεως — Ανταγωνισμός — Κρατικές ενισχύσεις — Ενίσχυση την οποία χορήγησε η Γαλλική Δημοκρατία στη France Télécom — Μεταρρύθμιση του τρόπου χρηματοδότησεως των συντάξεων των δημοσίων υπαλλήλων που έχουν υπαχθεί στη France Télécom — Μείωση του αντισταθμίματος που καταβάλλεται στο Δημόσιο από τη France Télécom — Απόφαση κηρύττουσα την ενίσχυση συμβατή με την εσωτερική αγορά υπό προϋποθέσεις — Έννοια της “ενισχύσεως” — Έννοια του “οικονομικού πλεονεκτήματος” — Επιλεκτικός χαρακτήρας — Επηρεασμός του ανταγωνισμού — Παραμόρφωση των πραγματικών περιστατικών — Έλλειψη αιτιολογίας — Υποκατάσταση των αιτιολογιών»

Στην υπόθεση C-211/15 P,

με αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 56 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που ασκήθηκε στις 6 Μαΐου 2015,

Orange, πρώην France Télécom, με έδρα το Παρίσι (Γαλλία), εκπροσωπούμενη από τους S. Hautbourg και S. Cochard-Quesson, avocats,

προσφεύγουσα,

όπου ο έτερος διάδικος είναι:

η **Ευρωπαϊκή Επιτροπή**, εκπροσωπούμενη από τους B. Stromsky και L. Flynn,

καθής πρωτοδικώς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους R. Silva de Lapuerta, πρόεδρο τμήματος, E. Regan, A. Arabadjiev (εισηγητή), C. G. Fernlund και S. Rodin, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: N. Wahl

γραμματέας: V. Giacobbo-Peyronnel, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 3ης Δεκεμβρίου 2015,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 4ης Φεβρουαρίου 2016,

εκδίδει την ακόλουθη

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

Απόφαση

- 1 Με την αίτησή της αναιρέσεως, η Orange ζητεί την αναίρεση της αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 26ης Φεβρουαρίου 2015, Orange κατά Επιτροπής (T-385/12, μη δημοσιευθείσα, στο εξής: ανααιρεσιβαλλόμενη απόφαση, EU:T:2015:117), με την οποία το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε το αίτημά της περί ακυρώσεως της αποφάσεως 2012/540/ΕΕ της Επιτροπής, της 20ής Δεκεμβρίου 2011, σχετικά με την κρατική ενίσχυση C 25/08 (πρώην NN 23/08) – Μεταρρύθμιση του τρόπου χρηματοδότησης των συντάξεων των δημοσίων υπαλλήλων που έχουν υπαχθεί στη France Télécom, την οποία χορήγησε η Γαλλική Δημοκρατία στη France Télécom (ΕΕ 2012, L 279, σ. 1, στο εξής: επίδικη απόφαση).

Ιστορικό της διαφοράς

- 2 Το ιστορικό της διαφοράς συνοψίζεται στις σκέψεις 1 έως 19 της ανααιρεσιβαλλομένης αποφάσεως ως εξής:

«1 Τα μέτρα που αποτελούν αντικείμενο της παρούσας διαδικασίας συνίστανται στις μεταβολές που επήλθαν το 1996 στο καθεστώς των επιβαρύνσεων της προσφεύγουσας, της Orange, πρώην France Télécom, σε σχέση με την πληρωμή συντάξεων του προσωπικού της που υπάγεται στο καθεστώς δημοσίου υπαλλήλου.

2 Το καθεστώς αυτό, το οποίο είχε θεσπιστεί κατά τη σύσταση, το 1990, της France Télécom ως αυτοτελούς επιχειρήσεως του Δημοσίου, με τον νόμο 90-568 της 2ας Ιουλίου 1990, σχετικά με την οργάνωση της δημόσιας υπηρεσίας των ταχυδρομείων και τηλεπικοινωνιών (*JORF* της 8ης Ιουλίου 1990, σ. 8069, στο εξής: νόμος του 1990), τροποποιήθηκε με τον νόμο 96-660 της 26ης Ιουλίου 1996, σχετικά με τη δημόσια επιχείρηση France Télécom (*JORF* της 26ης Ιουλίου 1996, σ. 11398, στο εξής: νόμος του 1996). Το νέο καθεστώς θεσπίστηκε με την ευκαιρία, αφενός, της μετατροπής της France Télécom σε ανώνυμη εταιρία καθώς και της εισαγωγής της στο χρηματιστήριο και του ανοίγματος μεγαλύτερου μέρους του κεφαλαίου της και, αφετέρου, της πλήρους απελευθέρωσης των αγορών στις οποίες ασκούσε τις δραστηριότητές της, στη Γαλλία και στα άλλα κράτη μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

3 Όσον αφορά τις αρμοδιότητες σχετικά με τη χρηματοδότηση των ασφαλιστικών εισφορών του προσωπικού που υπάγεται στο καθεστώς δημοσίου υπαλλήλου, ο νόμος του 1996 τροποποίησε το αντιστάθμισμα που κατά τον νόμο του 1990 η France Télécom όφειλε να καταβάλλει στο Δημόσιο Ταμείο για την εκκαθάριση και την καταβολή των συντάξεων των υπαλλήλων της τις οποίες χορηγεί το Δημόσιο (στο εξής: επίδικο μέτρο).

4 Ο νόμος του 1990 προέβλεπε ότι η France Télécom όφειλε να καταβάλλει στο Δημόσιο Ταμείο, ως αντιστάθμισμα της εκκαθάρισεως και της καταβολής των συντάξεων που χορηγούνται στους υπαλλήλους της, το ποσό της κρατήσεως από τις αποδοχές του υπαλλήλου, το ύψος της οποίας καθορίζεται από το άρθρο L. 61 του γαλλικού κώδικα συντάξεων γήρατος των δημοσίων υπαλλήλων και των στρατιωτικών, καθώς και πρόσθετη εισφορά που καθιστούσε δυνατή την εξ ολοκλήρου ανάληψη των τρεχουσών και μελλοντικών συνταξιοδοτικών δαπανών για τους συνταξιούχους συμβασιούχους υπαλλήλους.

5 Η France Télécom συμμετείχε επίσης στα επονομαζόμενα καθεστώτα “αντιστάθμισης” και “υπεραντιστάθμισης” που προβλέπουν εισφορά σε χρήμα με σκοπό να εξασφαλιστεί η ισορροπία μεταξύ των συνταξιοδοτικών συστημάτων των δημοσίων υπαλλήλων άλλων δημοσίων φορέων.

6 Ο νόμος του 1996 τροποποίησε ως εξής το αντιστάθμισμα που προέβλεπε το άρθρο 30 του νόμου του 1990. Πρώτον, η France Télécom ήταν υποχρεωμένη να καταβάλλει το ποσό της κράτησης από τις αποδοχές του υπαλλήλου, το ύψος της οποίας παρέμεινε αμετάβλητο σε σχέση με τον νόμο του

1990. Δεύτερον, υπέκειτο σε “εργοδοτική εισφορά εξοφλητικού χαρακτήρα” που αντικατέστησε την προηγούμενη εργοδοτική εισφορά. Η νέα αυτή εισφορά βασιζόταν σε “συντελεστή ισότητας μεταξύ ανταγωνιστών”, ο οποίος με τη σειρά του βασιζόταν σε εξίσωση του επιπέδου των υποχρεωτικών κοινωνικών και φορολογικών εισφορών, που επιβάλλονται στους μισθούς, μεταξύ της France Télécom και των λοιπών επιχειρήσεων του τομέα των τηλεπικοινωνιών οι οποίες υπάγονται στο κοινό δίκαιο των κοινωνικών εισφορών, για τους κοινούς κινδύνους των μισθωτών ιδιωτικού δικαίου και των δημοσίων υπαλλήλων και κατ’ αποκλεισμό των μη κοινών κινδύνων του προσωπικού ιδιωτικού δικαίου και των δημοσίων υπαλλήλων (ιδίως για τον κίνδυνο της ανεργίας και των αξιώσεων των μισθωτών σε περίπτωση δικαστικής εξυγιάνσεως ή εκκαθαρίσεως της επιχειρήσεως). Τρίτον, η France Télécom υπέκειτο σε “έκτακτη κατ’ αποκοπήν εισφορά”, η οποία καθορίστηκε με τον νόμο 96-1181 της 31ης Δεκεμβρίου 1996, περί δημοσιονομικού νόμου για το 1997 (*JORF* της 31ης Δεκεμβρίου 1996, σ. 19490), σε 37,5 δισεκατομμύρια γαλλικών φράγκων (ήτοι 5,7 δισεκατομμύρια ευρώ). Η εισφορά αυτή περιελάμβανε, αφενός, τις ετήσιες προβλέψεις (ύψους 3,6 δισεκατομμυρίων ευρώ) που είχε συστήσει η France Télécom μέχρι το 1996 για να αντιμετωπίσει την επιβάρυνση των μελλοντικών συντάξεων των υπαλλήλων που προβλέπονταν τότε και, αφετέρου, πρόσθετο ποσό (ύψους 2,1 δισεκατομμυρίων ευρώ).

- 7 Επιπλέον, ο νόμος του 1996 εξείρεσε τη France Télécom από το πεδίο εφαρμογής των καθεστώτων αντιστάθμισης και υπεραντιστάθμισης.

[...]

- 9 Με έγγραφο της 20ής Μαΐου 2008, η Επιτροπή ενημέρωσε τη Γαλλική Δημοκρατία για την απόφασή της να κινηθεί την επίσημη διαδικασία εξέτασης, την οποία προβλέπει το άρθρο 108, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ (στο εξής: απόφαση ενάρξεως της διαδικασίας) αναφορικά με την επίμαχη ενίσχυση. Η Γαλλική Δημοκρατία κατέθεσε τις παρατηρήσεις της στις 18 Ιουλίου 2008.

[...]

- 12 Στις 20 Δεκεμβρίου 2011, η Επιτροπή εξέδωσε την [επίδικη] απόφαση, η οποία κήρυξε την ενίσχυση συμβατή προς την κοινή αγορά υπό ορισμένες προϋποθέσεις. Μαΐου
- 13 Με την [επίδικη] απόφαση, η Επιτροπή κατέληξε ότι το επίδικο μέτρο αποτελούσε κρατική ενίσχυση κατά την έννοια του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ.
- 14 Όσον αφορά, ιδίως, την εκτίμηση του οικονομικού πλεονεκτήματος, η Επιτροπή διαπίστωσε ότι το επίδικο μέτρο χορηγούσε οικονομικό πλεονέκτημα στη France Télécom, καθόσον επέβαλλε νέα και επαχθή επιβάρυνση στο γαλλικό κράτος για την εκκαθάριση και καταβολή των συντάξεων των δημοσίων υπαλλήλων της France Télécom, μειώνοντας το αντιστάθμισμα που η France Télécom είχε καταβάλει στο παρελθόν.
- 15 Συναφώς, η Επιτροπή, αφενός, υπολόγισε, στην αιτιολογική σκέψη 105 της [επίδικης] αποφάσεως, το ποσό της επίμαχης ενισχύσεως με βάση την ετήσια διαφορά μεταξύ της εργοδοτικής εισφοράς εξοφλητικού χαρακτήρα την οποία καταβάλλει η France Télécom κατ’ εφαρμογήν του νόμου του 1996 και των επιβαρύνσεων που θα είχε καταβάλει κατ’ εφαρμογήν του νόμου του 1990, και, αφετέρου, θεώρησε, στην αιτιολογική σκέψη 113 της [επίδικης] αποφάσεως, ότι η καταβολή της έκτακτης κατ’ αποκοπήν εισφοράς μείωσε το ποσό της ενισχύσεως από το οποίο επωφελήθηκε η France Télécom.
- 16 Η Επιτροπή διαπίστωσε επίσης ότι το επίδικο μέτρο ήταν επιλεκτικό διότι αφορούσε μόνο τη France Télécom και νόθευε ή απειλούσε να νοθεύσει τον ανταγωνισμό διότι παρέιχε στη France Télécom τη δυνατότητα να διαθέτει ελαφρυνμένο ισολογισμό, ο οποίος της επέτρεπε να αναπτυχθεί ευκολότερα στις αγορές τηλεπικοινωνιακών υπηρεσιών άλλων κρατών μελών που απελευθερώνονταν σταδιακά, στη Γαλλία και σε άλλα κράτη μέλη.

- 17 Στη συνέχεια, η Επιτροπή προέβη σε αξιολόγηση της συμβατότητας του επίδικου μέτρου προς την εσωτερική αγορά, κατά την έννοια του άρθρου 107, παράγραφος 3, στοιχείο γ', ΣΛΕΕ, και κατέληξε ότι το μέτρο αυτό δεν ήταν σύμφωνο με την αρχή της αναλογικότητας, καθόσον δεν συνέβαλλε σε εξίσωση των όρων ανταγωνισμού. Κατά την Επιτροπή, το δημοσιονομικό αντιστάθμισμα που η France Télécom κατέβαλλε υπέρ του Δημοσίου δεν ισοδυναμούσε με όλες τις επιβαρύνσεις κοινωνικής ασφάλισης που περιελάμβανε ο προϋπολογισμός των ανταγωνιστών της France Télécom.
- 18 Επομένως, η Επιτροπή διαπίστωσε ότι, για να ικανοποιηθεί το κριτήριο της συμμόρφωσης με το κοινό συμφέρον που προβλέπεται από το άρθρο 107, παράγραφος 3, στοιχείο γ', ΣΛΕΕ, η συμβατότητα της επίμαχης ενισχύσεως προς την εσωτερική αγορά απαιτούσε η εργοδοτική εισφορά εξοφλητικού χαρακτήρα που οφείλει να καταβάλει η France Télécom να υπολογίζεται και να εισπράττεται κατά τρόπο που να εξισώνει τα επίπεδα των συνολικών υποχρεωτικών κοινωνικών και φορολογικών επιβαρύνσεων επί των μισθών μεταξύ της France Télécom και των άλλων επιχειρήσεων του τομέα των τηλεπικοινωνιών που υπάγονται στο κοινό καθεστώς των κοινωνικών ασφαλιστικών εισφορών, λαμβάνοντας υπόψη και τους κινδύνους που δεν είναι κοινοί στους μισθωτούς του ιδιωτικού δικαίου και στους δημοσίους υπαλλήλους που απασχολεί η France Télécom. Η εισφορά αυτή έπρεπε να εισπράττεται από τη France Télécom από την ημέρα κατά την οποία το ύψος της έκτακτης κατ' αποκοπήν εισφοράς, κεφαλαιοποιημένο με επιτόκιο προεξοφλήσεως που προκύπτει από την εφαρμογή της ανακοινώσεως της Επιτροπής σχετικά με τη μέθοδο καθορισμού των επιτοκίων αναφοράς και προεξοφλήσεως (ΕΕ 1996, C 232, σ. 10, στο εξής: ανακοίνωση σχετικά με τα επιτόκια αναφοράς), θα ανερχόταν στο ποσό των εισφορών και επιβαρύνσεων που η France Télécom θα έπρεπε να καταβάλει δυνάμει του άρθρου 30 του νόμου του 1990.
- 19 Το διατακτικό της [επίδικης] αποφάσεως έχει ως εξής:

“Άρθρο 1

Η κρατική ενίσχυση που απορρέει από τη μείωση του αντισταθμίσεως που καταβάλλεται στο κράτος για την εκκαθάριση και καταβολή των συντάξεων οι οποίες χορηγούνται, κατ' εφαρμογήν του κώδικα συντάξεων γήρατος των δημοσίων υπαλλήλων και των στρατιωτικών, στους δημοσίους υπαλλήλους της France Télécom, κατ' εφαρμογήν του νόμου [του 1996], για την τροποποίηση [του νόμου του 1990], κρίνεται συμβατή με την εσωτερική αγορά, υπό τις προϋποθέσεις που προβλέπονται στο άρθρο 2.

Άρθρο 2

Η εργοδοτική εισφορά εξοφλητικού χαρακτήρα την οποία οφείλει η France Télécom βάσει του άρθρου 30, στοιχείο c, του νόμου [του 1990], υπολογίζεται και εισπράττεται κατά τρόπο που να εξισώνει τα επίπεδα των συνολικών υποχρεωτικών κοινωνικών και φορολογικών επιβαρύνσεων επί των μισθών μεταξύ της France Télécom και των άλλων επιχειρήσεων του τομέα των τηλεπικοινωνιών οι οποίες υπάγονται στο κοινό δίκαιο των κοινωνικών παροχών.

Για να τηρήσει αυτόν τον όρο, το αργότερο εντός επτά μηνών από την κοινοποίηση της παρούσας απόφασης, η Γαλλική Δημοκρατία οφείλει:

- α) να τροποποιήσει το άρθρο 30 του νόμου [του 1990] σχετικά με την οργάνωση της δημόσιας υπηρεσίας ταχυδρομείων και τηλεπικοινωνιών, καθώς και τις κανονιστικές ή άλλες πράξεις που εκδόθηκαν για την εφαρμογή του, κατά τρόπο ώστε η μέθοδος υπολογισμού και η είσπραξη της εργοδοτικής εισφοράς εξοφλητικού χαρακτήρα την οποία οφείλει η France Télécom να μην περιορίζεται μόνο στους κοινούς κινδύνους των μισθωτών ιδιωτικού δικαίου και των δημοσίων υπαλλήλων, αλλά να περιλαμβάνει επίσης και τους μη κοινούς κινδύνους·

β) να εισπράξει από τη France Télécom, από την ημερομηνία κατά την οποία τα ποσά της έκτακτης εισφοράς, η οποία θεσπίστηκε με τον νόμο [του 1996], κεφαλαιοποιημένα με το επιτόκιο προεξόφλησης που προκύπτει από την εφαρμογή της [ανακοίνωσης σχετικά με τα επιτόκια αναφοράς] που εφαρμόζεται στην προκειμένη περίπτωση, εξισώνονται με το ποσό των εισφορών και επιβαρύνσεων τις οποίες η France Télécom θα συνέχιζε να καταβάλλει κατ' εφαρμογή του άρθρου 30 του νόμου [του 1990] στην αρχική διατύπωσή του, εργοδοτική εισφορά εξοφλητικού χαρακτήρα υπολογιζόμενη με βάση τους τρόπους που προσδιορίζονται στο στοιχείο α', συνεκτιμώντας τους κοινούς και τους μη κοινούς κινδύνους στους οποίους υπόκεινται οι μισθωτοί ιδιωτικού δικαίου και οι δημόσιοι υπάλληλοι.

[...]»

Η διαδικασία ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου και η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

- 3 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 22 Αυγούστου 2012, η Orange άσκησε προσφυγή με αίτημα την ακύρωση της επίδικης αποφάσεως.
- 4 Προς στήριξη της προσφυγής της, η Orange προέβαλε τέσσερις λόγους ακυρώσεως, εκ των οποίων ο πρώτος λόγος αφορούσε πλάνη περί το δίκαιο και πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως καθώς και παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως, καθόσον η Επιτροπή χαρακτήρισε το επίδικο μέτρο ως κρατική ενίσχυση, κατά την έννοια του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ.
- 5 Με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε την προσφυγή στο σύνολό της και καταδίκασε την Orange στα δικαστικά έξοδα.

Αιτήματα των διαδίκων

- 6 Η Orange ζητεί από το Δικαστήριο:
  - να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση και να ακυρώσει την επίδικη απόφαση της Επιτροπής,
  - επικουρικώς, να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση και να αναπέμψει την υπόθεση ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου,
  - να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.
- 7 Η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο:
  - να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως και
  - να καταδικάσει την Orange στα δικαστικά έξοδα.

Επί του αιτήματος επαναλήψεως της προφορικής διαδικασίας

- 8 Κατόπιν της αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου της 14ης Ιουλίου 2016, Γερμανία κατά Επιτροπής (T-143/12, EU:T:2016:406), η Orange, με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 26 Ιουλίου 2016, ζήτησε να διαταχθεί η επανάληψη της προφορικής διαδικασίας.
- 9 Προς στήριξη του αιτήματός της, η Orange υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, ότι το συμπέρασμα στο οποίο κατέληξε το Γενικό Δικαστήριο με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση όσον αφορά την ύπαρξη επιλεκτικού οικονομικού πλεονεκτήματος δεν συμβιβάζεται με το συμπέρασμα στο οποίο κατέληξε με

την ως άνω απόφαση της 14ης Ιουλίου 2016 και ότι οι σχετικές με το τελευταίο αυτό συμπέρασμα νομικές εκτιμήσεις επηρεάζουν άμεσα την εκτίμηση του πρώτου και του δεύτερου λόγου της υπό κρίση αιτήσεως αναιρέσεως.

- 10 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι, δυνάμει του άρθρου 83 του Κανονισμού Διαδικασίας του, το Δικαστήριο, αφού ακούσει τον γενικό εισαγγελέα, μπορεί οποτεδήποτε να διατάξει τη διεξαγωγή προφορικής διαδικασίας ή την επανάληψή της, ιδίως αν κρίνει ότι δεν έχει διαφωτιστεί επαρκώς, ή όταν διάδικος, μετά τη λήξη της διαδικασίας αυτής, επικαλείται νέο πραγματικό περιστατικό δυνάμενο να ασκήσει αποφασιστική επιρροή επί της αποφάσεως του Δικαστηρίου (απόφαση της 22ας Ιουνίου 2016, DK Recycling und Roheisen κατά Επιτροπής, C-540/14 P, EU:C:2016:469, σκέψη 28).
- 11 Τούτο δεν συμβαίνει εν προκειμένω. Συγκεκριμένα, το Δικαστήριο, αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα, κρίνει ότι διαθέτει όλα τα αναγκαία στοιχεία για να αποφανθεί επί της διαφοράς και ότι η υπόθεση δεν χρειάζεται να εξετασθεί με βάση νέο πραγματικό περιστατικό που θα μπορούσε να ασκήσει αποφασιστική επιρροή επί της αποφάσεώς του ή με βάση επιχείρημα επί του οποίου δεν έχει διεξαχθεί συζήτηση ενώπιόν του.
- 12 Βάσει των ανωτέρω σκέψεων, το Δικαστήριο κρίνει ότι δεν συντρέχει λόγος να διαταχθεί η επανάληψη της προφορικής διαδικασίας.

Επί της αιτήσεως αναιρέσεως

Επί του πρώτου λόγου αναιρέσεως, ο οποίος αντλείται από πλάνη περί το δίκαιο στην οποία υπέπεσε το Γενικό Δικαστήριο κατά την εκτίμησή του όσον αφορά τον χαρακτηρισμό του επίδικου μέτρου ως κρατικής ενισχύσεως

Επί του πρώτου σκέλους, το οποίο αντλείται από πλάνη περί το δίκαιο στην οποία υπέπεσε το Γενικό Δικαστήριο κατά την εκτίμηση της υπάρξεως πλεονεκτήματος

– Επιχειρήματα των διαδίκων

- 13 Κατά πρώτον, η Orange υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο καθόσον έκρινε, με τις σκέψεις 42 και 43 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι ο φερόμενος ως αντισταθμιστικός χαρακτήρας του επίδικου μέτρου δεν απέκλειε τον χαρακτηρισμό του ως κρατικής ενισχύσεως, για τον λόγο ότι μόνο στον βαθμό που κρατική παρέμβαση πρέπει να θεωρηθεί αντιστάθμιση αποτελούσα την αντιπαροχή έναντι παρεχομένων εκ μέρους των δικαιούχων επιχειρήσεων υπηρεσιών προς εκπλήρωση υποχρεώσεων δημόσιας υπηρεσίας, σύμφωνα με τα κριτήρια που διατύπωσε το Δικαστήριο με την απόφαση της 24ης Ιουλίου 2003, Altmark Trans και Regierungspräsidium Magdeburg (C-280/00, EU:C:2003:415), η παρέμβαση αυτή δεν εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ.
- 14 Συγκεκριμένα, αντιθέτως προς ό,τι έκρινε το Γενικό Δικαστήριο, το Δικαστήριο δεν απέκλεισε, με τη σκέψη 97 της αποφάσεώς του της 9ης Ιουνίου 2011, Comitato «Venezia vuole vivere» κ.λπ. κατά Επιτροπής (C-71/09 P, C-73/09 P και C-76/09 P, EU:C:2011:368), το ενδεχόμενο ο αντισταθμιστικός χαρακτήρας μέτρων άλλων από αυτά που συνδέονται με υπηρεσίες παρεχόμενες προς εκπλήρωση υποχρεώσεων δημόσιας υπηρεσίας να μπορεί να άρει τον χαρακτήρα τους ως κρατικής ενισχύσεως.
- 15 Κατά δεύτερο λόγο, η Orange υποστηρίζει ότι η εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου έρχεται σε αντίθεση με την απόφαση της 23ης Μαρτίου 2006, Enirisorse (C-237/04, EU:C:2006:197), με την οποία το Δικαστήριο έκρινε ότι παρέκκλιση από το κοινό ιταλικό δίκαιο δεν ενέπιπτε στην έννοια της κρατικής ενισχύσεως, με το σκεπτικό ότι ένας νόμος που σκοπεί στην αποφυγή της επιβαρύνσεως του

προϋπολογισμού επιχειρήσεως με δαπάνη η οποία δεν θα υφίστατο υπό κανονικές συνθήκες δεν παρέχει στην εν λόγω επιχείρηση πλεονέκτημα υπό την έννοια του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ.

- 16 Αφενός, αντιθέτως προς ό,τι έκρινε το Γενικό Δικαστήριο με τις σκέψεις 38 έως 41 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, από κανένα στοιχείο της αποφάσεως της 23ης Μαρτίου 2006, Epirisorse (C-237/04, EU:C:2006:197), δεν προκύπτει ότι η δυνατότητα εφαρμογής της νομολογίας αυτής περιορίζεται αποκλειστικά στα λεγόμενα καθεστώτα «που παρεκκλίνουν διττώς», ήτοι στα καθεστώτα τα οποία, προκειμένου να μην επιβαρυνθεί ο προϋπολογισμός του δικαιούχου με μια δαπάνη η οποία, υπό κανονικές συνθήκες, δεν θα υφίστατο, προβλέπουν μια παρέκκλιση που προορίζεται να εξουδετερώσει προηγούμενη παρέκκλιση από το γενικό καθεστώς.
- 17 Αφετέρου, η Orange υπογραμμίζει ότι ο νόμος του 1990 είχε επιβάλει στη France Télécom μια υποχρέωση την οποία οι ανταγωνιστές της δεν υπείχαν και η οποία, ως εκ τούτου, συνιστούσε ασυνήθη, κατά την έννοια της εν λόγω νομολογίας, επιβάρυνση την οποία ο νόμος του 1996 επανόρθωσε.
- 18 Κατά τρίτον, η Orange επισημαίνει ότι το Γενικό Δικαστήριο, με τη σκέψη 41 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, δέχθηκε ως πλαίσιο αναφοράς, προς εκτίμηση της υπάρξεως πλεονεκτήματος παρασχεθέντος από τον νόμο του 1996, το αρχικό καθεστώς στο οποίο υπέκειντο οι δημόσιοι υπάλληλοι της France Télécom δυνάμει του νόμου του 1990.
- 19 Η Orange διευκρινίζει, ωστόσο, ότι σκοπός του νόμου του 1996 ήταν να υπαγάγει τη France Télécom στο γενικό καθεστώς όσον αφορά τη χρηματοδότηση των συντάξεων των δημοσίων υπαλλήλων που είχαν υπαχθεί στην εταιρία αυτή και ότι, λαμβανομένου υπόψη του εν λόγω σκοπού, θα έπρεπε να ληφθεί υπόψη ως πλαίσιο αναφοράς εκείνο το οποίο είχε εφαρμογή στις ανταγωνίστριες επιχειρήσεις αναφορικά με τις εργοδοτικές εισφορές συντάξεως.
- 20 Επομένως, κατά την άποψη της Orange, το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο καθόσον επικύρωσε την επιλογή της Επιτροπής αναφορικά με το πλαίσιο αναφοράς.
- 21 Η Επιτροπή αμφισβητεί τα επιχειρήματα της Orange.

– Εκτίμηση του Δικαστηρίου

- 22 Καταρχάς επισημαίνεται ότι η Orange, με το δεύτερο και το τρίτο επιχειρήματα που προβάλλει στο πλαίσιο του πρώτου σκέλους του πρώτου λόγου αναιρέσεως και τα οποία εκτίθενται συνοπτικά στις σκέψεις 15 έως 20 της παρούσας αποφάσεως, υποστηρίζει ότι το Γαλλικό Δημόσιο, δεν της χορήγησε κανένα οικονομικό πλεονέκτημα με τη θέσπιση του νόμου του 1996. Με το πρώτο επιχειρήματα του πρώτου αυτού σκέλους, το οποίο εκτίθεται συνοπτικά στις σκέψεις 13 και 14 της παρούσας αποφάσεως, η ως άνω εταιρία υποστηρίζει ότι, ακόμη και αν γίνει δεκτό ότι ο εν λόγω νόμος συνεπαγόταν ένα τέτοιο πλεονέκτημα, εντούτοις αυτό περιοριζόταν στην αντιστάθμιση του διαρθρωτικού μειονεκτήματος που αυτή υφίστατο, βάσει του καθεστώτος που είχε θεσπίσει ο νόμος του 1990, σε σχέση με τους ανταγωνιστές της, με συνέπεια το εν λόγω πλεονέκτημα να μη μπορεί να οδηγήσει σε διαπίστωση κρατικής ενισχύσεως.
- 23 Όσον αφορά το επιχειρήματα που αντλείται από την απουσία οικονομικού πλεονεκτήματος, η Orange υποστήριξε, ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, ότι από την απόφαση της 23ης Μαρτίου 2006, Epirisorse (C-237/04, EU:C:2006:197), προκύπτει ότι νόμος με τον οποίο επιδιώκεται απλώς να μην επιβαρυνθεί ο προϋπολογισμός μιας επιχειρήσεως με δαπάνη η οποία δεν θα υφίστατο υπό κανονικές συνθήκες δεν παρέχει στην εν λόγω επιχείρηση πλεονέκτημα υπό την έννοια του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ.

- 24 Επιπλέον, η Orange αμφισβήτησε ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου ως νομικά εσφαλμένη και ως ενέχουσα πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως την επιλογή από την Επιτροπή του πλαισίου αναφοράς προς διαπίστωση της υπάρξεως ή μη οικονομικού πλεονεκτήματος, ήτοι του καθεστώτος το οποίο εφαρμοζόταν στη France Télécom δυνάμει του νόμου του 1990 και όχι του καθεστώτος που εφαρμοζόταν στις ανταγωνίστριες επιχειρήσεις.
- 25 Με τις σκέψεις 38 έως 41 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε τα επιχειρήματα που στηρίζονταν στην απόφαση της 23ης Μαρτίου 2006, *Enirisorse* (C-237/04, EU:C:2006:197), κρίνοντας ότι η νομολογία αυτή μπορεί να εφαρμοστεί μόνο σε περίπτωση αμφισβήτησεως ενός καθεστώτος «που παρεκκλίνει διτώς», ήτοι καθεστώτος το οποίο, προκειμένου να μην επιβαρυνθεί ο προϋπολογισμός του δικαιούχου με μια δαπάνη η οποία, υπό κανονικές συνθήκες, δεν θα υφίστατο, προβλέπει παρέκκλιση προοριζόμενη να εξουδετερώσει προηγούμενη παρέκκλιση από το γενικό καθεστώς, πράγμα το οποίο δεν συμβαίνει εν προκειμένω.
- 26 Η εκτίμηση αυτή δεν ενέχει τα νομικά σφάλματα που η Orange επικαλείται με το δεύτερο επιχειρήμα του υπό εξέταση σκέλους.
- 27 Συναφώς, επισημαίνεται ότι, με τις σκέψεις 46 έως 48 της αποφάσεως της 23ης Μαρτίου 2006, *Enirisorse* (C-237/04, EU:C:2006:197), το Δικαστήριο έκρινε ότι δεν μπορεί να θεωρηθεί πλεονέκτημα, κατά την έννοια του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, μια εθνική ρύθμιση η οποία δεν χορηγεί πλεονέκτημα ούτε στους μετόχους μιας εταιρίας ούτε στην εν λόγω εταιρία αυτή καθεαυτή, καθόσον η ρύθμιση αυτή επιδιώκει απλώς να μην επιβαρυνθεί ο προϋπολογισμός της εν λόγω εταιρίας με μια επιπλέον δαπάνη η οποία, υπό κανονικές συνθήκες, δεν θα υφίστατο και δεδομένου, επίσης, ότι η ρύθμιση αυτή περιορίζεται στην πλαισίωση μιας κατ' εξαίρεση δυνατότητας, χωρίς να σκοπεί στον περιορισμό μιας δαπάνης με την οποία δεν θα έπρεπε κανονικώς να επιβαρύνεται η εταιρία αυτή.
- 28 Υπογραμμίζεται ότι, όπως επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας με το σημείο 42 των προτάσεών του, η απόφαση της 23ης Μαρτίου 2006, *Enirisorse* (C-237/04, EU:C:2006:197), είχε την ιδιαιτερότητα ότι αφορούσε εθνικό μέτρο το οποίο εξουδετέρωνε απλώς τις συνέπειες ενός καθεστώτος που εισήγαγε εξαίρεση από το γενικό καθεστώς.
- 29 Εν προκειμένω, ωστόσο, το Γενικό Δικαστήριο, κατ' ανέλεγκτη εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών στην οποία προέβη με τη σκέψη 41 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, έκρινε ότι το σύστημα χρηματοδότησεως των συντάξεων των δημοσίων υπαλλήλων της France Télécom ήταν νομικά διακριτό και σαφώς διαχωρισμένο από το καθεστώς που ίσχυε για τους υπαλλήλους ιδιωτικού δικαίου. Εξ αυτού συνήγαγε ότι το τελευταίο αυτό καθεστώς δεν ήταν το καθεστώς που εφαρμόζεται υπό κανονικές συνθήκες στους δημοσίους υπαλλήλους της France Télécom, με αποτέλεσμα ο νόμος του 1996 να μην απαλλάξει την εν λόγω εταιρία από μια ασυνήθη δαπάνη η οποία επιβάρυνε τον προϋπολογισμό της ούτε να συνιστά επιστροφή στο κανονικό καθεστώς.
- 30 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Γενικό Δικαστήριο δεν υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κρίνοντας, με τη σκέψη 41 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι «δεν [ήταν] δυνατό να συναχθεί, όπως υποστήριξε η προσφεύγουσα, ότι το επίδικο μέτρο [επιδίωκε] να μην επιβαρυνθεί η France Télécom με δαπάνη η οποία, υπό κανονικές συνθήκες, δεν θα [έπρεπε να επιβαρύνει] τον προϋπολογισμό της κατά την έννοια της αποφάσεως [της 23ης Μαρτίου 2006, *Enirisorse* (C-237/04, EU:C:2006:197)]».
- 31 Επομένως, το δεύτερο επιχειρήμα του υπό εξέταση σκέλους πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο.
- 32 Όσον αφορά το τρίτο επιχειρήμα του υπό εξέταση σκέλους, σχετικά με την επιλογή του πλαισίου αναφοράς, επισημαίνεται ότι το Γενικό Δικαστήριο, με τη σκέψη 37 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, έκρινε ότι, μειώνοντας τις ασφαλιστικές εισφορές που θεσπίστηκαν δυνάμει του νόμου του 1990, ο νόμος του 1996 χορήγησε, κατ' αρχήν, πλεονέκτημα στη France Télécom.

- 33 Επιπλέον, όπως υπομνήσθηκε ανωτέρω με τη σκέψη 29 της παρούσας αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο, με τη σκέψη 41 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, διαπίστωσε ότι το σύστημα χρηματοδότησεως των συντάξεων των δημοσίων υπαλλήλων απορρέει από ένα καθεστώς νομικά διακριτό και σαφώς διαχωρισμένο από το καθεστώς που ισχύει για τους υπαλλήλους ιδιωτικού δικαίου, όπως οι μισθωτοί των ανταγωνιστών της France Télécom, και ότι ο νόμος του 1990 δεν είχε θεσπίσει καθεστώς παρέκκλισης από το κοινό δίκαιο, καθόσον οι εισφορές για τις συντάξεις των δημοσίων υπαλλήλων δεν υπάγονταν, στο παρελθόν, στο κοινό καθεστώς των συνταξιοδοτικών εισφορών.
- 34 Με τον τρόπο αυτό, το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε το επιχειρήμα της Orange ότι η Επιτροπή είχε δεχθεί λανθασμένο πλαίσιο αναφοράς προς διαπίστωση της υπάρξεως ή μη οικονομικού πλεονεκτήματος.
- 35 Με το τρίτο επιχειρήμα, ωστόσο, του υπό εξέταση σκέλους, όπως αυτό εκτίθεται συνοπτικά στις σκέψεις 18 έως 1205 της παρούσας αποφάσεως, η Orange δεν αμφισβητεί, όπως ορθώς επισήμανε η Επιτροπή, την εκτίμηση που περιλαμβάνεται στη σκέψη 37 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, αλλά προσάπτει απλώς στο Γενικό Δικαστήριο ότι παρέλειψε να λάβει υπόψη, για τον προσδιορισμό του ορθού πλαισίου αναφοράς, τους σκοπούς που το Γαλλικό Δημόσιο επεδίωκε με τη θέσπιση του νόμου του 1996.
- 36 Συγκεκριμένα, η Orange υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, ότι ο νόμος του 1996 σκοπούσε να επαναφέρει τους γενικούς όρους όσον αφορά τον τρόπο χρηματοδότησεως των συντάξεων των δημοσίων υπαλλήλων που έχουν υπαχθεί στη France Télécom και, επομένως, να οδηγήσει σε εξομίωση της κατάστασης της εταιρίας με αυτή των ανταγωνιστών της. Επομένως, υπό το πρίσμα των σκοπών που επεδίωκε ο εν λόγω νόμος του 1996, η «συνήθης» κατάσταση που πρέπει να ληφθεί υπόψη προκειμένου να διαπιστωθεί αν ο νόμος αυτός σκοπούσε να καταργήσει μια συνήθη ή ασυνήθη επιβάρυνση είναι αυτή ενός ιδιώτη επενδυτή.
- 37 Επομένως, το επιχειρήμα της Orange δεν επιτρέπει στο Δικαστήριο να εξακριβώσει αν το Γενικό Δικαστήριο, καθόσον απέρριψε την αιτίαση της εν λόγω εταιρίας αναφορικά με την εσφαλμένη επιλογή από την Επιτροπή του πλαισίου αναφοράς, υπέπεσε σε άλλη πλάνη περί το δίκαιο πέραν αυτής που αντλείται από τη μη συνεκτίμηση των επιδιωκόμενων από το Γαλλικό Δημόσιο σκοπών.
- 38 Συναφώς, πρέπει ωστόσο να υπομνησθεί ότι κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου το άρθρο 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ δεν διακρίνει μεταξύ των κρατικών παρεμβάσεων αναλόγως της αιτίας ή των σκοπών τους, αλλά τις ορίζει σε συνάρτηση με τα αποτελέσματά τους (απόφαση της 9ης Ιουνίου 2011, Comitato «Venezia vuole vivere» κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-71/09 P, C-73/09 P και C-76/09 P, EU:C:2011:368, σκέψη 94 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 39 Επομένως, το τρίτο επιχειρήμα του υπό εξέταση σκέλους πρέπει να απορριφθεί ως προδήλως αβάσιμο.
- 40 Όσον αφορά το πρώτο επιχειρήμα του πρώτου σκέλους, σχετικά με την αντιστάθμιση ενός διαρθρωτικού μειονεκτήματος, η Orange στηρίχθηκε, σε πρώτο βαθμό, στις αποφάσεις του Γενικού Δικαστηρίου της 16ης Μαρτίου 2004, Danske Busvognmænd κατά Επιτροπής (T-157/01, EU:T:2004:76), και της 28ης Νοεμβρίου 2008, Hotel Cipriani κ.λπ. κατά Επιτροπής (T-254/00, T-270/00 και T-277/00, EU:T:2008:537), προκειμένου να υποστηρίξει ότι δεν συνιστά κρατική ενίσχυση ένα πλεονέκτημα που ελαφρύνει τις επιπλέον δαπάνες που απορρέουν από την εφαρμογή ενός εξαιρετικού καθεστώτος και οι οποίες δεν βαρύνουν τις ανταγωνίστριες επιχειρήσεις. Συγκεκριμένα, κατά την άποψή της, η αντιστάθμιση ενός διαρθρωτικού μειονεκτήματος αποκλείει τον χαρακτηρισμό ως κρατικής ενισχύσεως και σε ορισμένες άλλες ειδικές περιπτώσεις πέραν της περιπτώσεως των υπηρεσιών γενικού οικονομικού συμφέροντος και μόνον.

- 41 Με τις σκέψεις 42 και 43 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε το επιχείρημα αυτό κρίνοντας ότι, ακόμη και αν υποθεθεί ότι αποδεικνύεται ο αντισταθμιστικός χαρακτήρας της ελάφρυνσης των επιβαρύνσεων, πάντως δεν αποκλείει τον χαρακτηρισμό του εν λόγω μέτρου ως «κρατικής ενισχύσεως».
- 42 Συναφώς, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι από τη νομολογία του Δικαστηρίου, ιδίως από τις σκέψεις 90 έως 92 της απόφασης της 9ης Ιουνίου 2011, Comitato «Venezia vuole vivere» κ.λπ. κατά Επιτροπής (C-71/09 P, C-73/09 P και C-76/09 P, EU:C:2011:368), προκύπτει ότι μόνο στον βαθμό που μια κρατική παρέμβαση πρέπει να θεωρηθεί ως αντιστάθμιση αποτελούσα την αντιπαροχή έναντι παρεχομένων εκ μέρους των δικαιούχων επιχειρήσεων υπηρεσιών προς εκπλήρωση υποχρεώσεων δημόσιας υπηρεσίας, σύμφωνα με τα κριτήρια που διατυπώθηκαν με την απόφαση της 24ης Ιουλίου 2003, Altmark Trans και Regierungspräsidium Magdeburg (C-280/00, EU:C:2003:415), η παρέμβαση αυτή δεν εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ.
- 43 Οι εκτιμήσεις αυτές ωστόσο δεν ενέχουν την πλάνη περί το δίκαιο την οποία η Orange προβάλλει με το πρώτο επιχείρημα του υπό εξέταση σκέλους.
- 44 Συγκεκριμένα, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η μοναδική περίπτωση που το Δικαστήριο έχει αναγνωρίσει με τη νομολογία του στην οποία η διαπίστωση περί χορηγήσεως οικονομικού πλεονεκτήματος δεν συνεπάγεται τον χαρακτηρισμό του μέτρου ως κρατικής ενισχύσεως κατά την έννοια του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ είναι αυτή μιας κρατικής παρεμβάσεως η οποία αποτελεί την αντιπαροχή για τις υπηρεσίες που παρέχουν οι επιφορτισμένες με την παροχή υπηρεσιών γενικού οικονομικού συμφέροντος επιχειρήσεις, προς εκπλήρωση των υποχρεώσεων δημόσιας υπηρεσίας, σύμφωνα με τα κριτήρια που διατυπώθηκαν με την απόφαση της 24ης Ιουλίου 2003, Altmark Trans και Regierungspräsidium Magdeburg (C-280/00, EU:C:2003:415).
- 45 Επομένως, ορθώς το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι η Orange δεν μπορούσε, εν προκειμένω, να αντλήσει βάσιμο επιχείρημα από τις αποφάσεις του Γενικού Δικαστηρίου που παρατίθενται στη σκέψη 40 της παρούσας απόφασης προκειμένου να αποδείξει ότι η αντιστάθμιση ενός διαρθρωτικού μειονεκτήματος αποκλείει τον χαρακτηρισμό ως κρατικής ενισχύσεως.
- 46 Συνεπώς, το πρώτο επιχείρημα του υπό εξέταση σκέλους πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο.
- 47 Κατόπιν των ανωτέρω σκέψεων, το πρώτο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του δεύτερου σκέλους, το οποίο αντλείται από πλάνη περί το δίκαιο στην οποία υπέπεσε το Γενικό Δικαστήριο κατά την εκτίμηση του επιλεκτικού χαρακτήρα του επίδικου μέτρου

– Επιχειρήματα των διαδίκων

- 48 Η Orange θεωρεί ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κρίνοντας, με τις σκέψεις 52 και 53 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, ότι το επίδικο μέτρο ήταν επιλεκτικό καθόσον αφορούσε μόνο την Orange.
- 49 Κατά την άποψή της, ένα ατομικό μέτρο είναι επιλεκτικό μόνον εάν ευνοεί δεδομένη επιχείρηση σε σχέση με άλλες επιχειρήσεις που βρίσκονται σε συγκρίσιμη πραγματική και νομική κατάσταση. Η Orange επικαλείται συναφώς τις αποφάσεις της 29ης Μαρτίου 2012, 3M Italia (C-417/10, EU:C:2012:184, σκέψη 40), και της 16ης Απριλίου 2015, Τράπεζα Eurobank Ergasias (C-690/13, EU:C:2015:235, σκέψη 28).

- 50 Συγκεκριμένα, καθόσον η επιλεκτικότητα ενός μέτρου προϋποθέτει ανισομερή κατανομή πλεονεκτημάτων σε επιχειρήσεις που βρίσκονται σε συγκρίσιμη πραγματική και νομική κατάσταση, καμία εκτίμηση δεν είναι δυνατό να πραγματοποιηθεί χωρίς σύγκριση με τις επιχειρήσεις που βρίσκονται σε μια τέτοια κατάσταση.
- 51 Δεδομένου, ωστόσο, ότι η Επιτροπή κατέληξε στο συμπέρασμα ότι δεν υφίσταντο άλλες επιχειρήσεις οι οποίες να μπορούν να ενταχθούν στο πλαίσιο αναφοράς που αυτή προσδιόρισε, η Orange φρονεί ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν μπορούσε να θεωρήσει ότι ο όρος της επιλεκτικότητας συνέτρεχε άνευ ετέρου εκ του λόγου ότι το επίδικο μέτρο είχε ad hoc χαρακτήρα.
- 52 Η Επιτροπή αμφισβητεί τα επιχειρήματα της Orange.

– Εκτίμηση του Δικαστηρίου

- 53 Με τις σκέψεις 52 και 53 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο επισήμανε ότι ο νόμος του 1996 αφορούσε μόνον τη France Télécom και έκρινε ότι, εξ αυτού του λόγου, ήταν επιλεκτικός. Κατά το Γενικό Δικαστήριο, το κριτήριο της συγκρίσεως της δικαιούχου επιχειρήσεως με άλλες επιχειρήσεις που βρίσκονται σε συγκρίσιμη πραγματική και νομική κατάσταση υπό το πρίσμα του επιδιωκόμενου από το μέτρο σκοπού εντάσσεται και δικαιολογείται στο πλαίσιο της εκτιμήσεως του επιλεκτικού χαρακτήρα μέτρων γενικής, δυνητικής, εφαρμογής και, επομένως, δεν θα ήταν λυσιτελής οσάκις, όπως εν προκειμένω, αξιολογείται ο επιλεκτικός χαρακτήρας ενός μέτρου ad hoc το οποίο αφορά μία μόνον επιχείρηση και το οποίο σκοπεί να τροποποιήσει ορισμένες ανταγωνιστικές συνθήκες που αφορούν αποκλειστικά την εν λόγω επιχείρηση.
- 54 Δεδομένου ότι οι ανωτέρω εκτιμήσεις είναι, όπως επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας με τα σημεία 66 έως 72 των προτάσεών του, σύμφωνες με τη νομολογία του Δικαστηρίου στον τομέα αυτό (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση της 4ης Ιουνίου 2015, Επιτροπή κατά MOL, C-15/14 P, EU:C:2015:362, σκέψη 60), ουδεμία πλάνη περί το δίκαιο ενέχουν, το δε παρόν σκέλος πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο.

Επί του τρίτου σκέλους, το οποίο αντλείται από πλάνη περί το δίκαιο στην οποία υπέπεσε το Γενικό Δικαστήριο κατά την εκτίμηση του κριτηρίου του επηρεασμού του ανταγωνισμού

– Επιχειρήματα των διαδίκων

- 55 Η Orange προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο και παρέβη την υποχρέωσή του αιτιολογήσεως καθόσον έκρινε, με τις σκέψεις 63 και 64 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι συνέτρεχε το κριτήριο του επηρεασμού του ανταγωνισμού, δεδομένου ότι οι χρηματοοικονομικοί πόροι τους οποίους απελευθέρωσε το επίδικο μέτρο ευνόησαν την ανάπτυξη των δραστηριοτήτων της Orange στις αγορές που είχαν ανοίξει πρόσφατα στον ανταγωνισμό και ότι η εν λόγω εταιρία είχε η ίδια αναγνωρίσει ότι το μέτρο αυτό ήταν αναγκαίο προκειμένου να της παράσχει τη δυνατότητα να συμμετάσχει στην ανάπτυξη του ανταγωνισμού.
- 56 Κατά την Orange, καίτοι τα δύο αυτά κριτήρια ήταν ικανά να αποδείξουν ότι το επίδικο μέτρο, καθόσον διασφάλιζε ανταγωνισμό βάσει του κριτηρίου της αποδόσεως, είχε θετικό αποτέλεσμα επί του ανταγωνισμού, εντούτοις δεν αρκούσαν ώστε να επιτρέψουν στο Γενικό Δικαστήριο να καταλήξει στο συμπέρασμα ότι το εν λόγω μέτρο ήταν ικανό να νοθεύσει ή να απειλήσει να νοθεύσει τον ανταγωνισμό.
- 57 Εάν το Γενικό Δικαστήριο είχε προβεί σε πλήρη έλεγχο των εκτιμήσεων που διατύπωσε η Επιτροπή προκειμένου να καταλήξει στο συμπέρασμα ότι συνέτρεχε το κριτήριο του επηρεασμού του ανταγωνισμού, θα είχε καταλήξει ότι η ύπαρξη ενός τέτοιου αντίθετου προς τους κανόνες του

ανταγωνισμού αποτελέσματος δεν είχε εγκύρως αποδειχθεί, εφόσον το ορισθέν πλαίσιο αναφοράς περιελάμβανε μόνο την Orange και η ίδια η Επιτροπή είχε αναγνωρίσει ότι το επίμαχο μέτρο ήταν αναγκαίο για να διασφαλιστεί η ύπαρξη ανταγωνισμού με βάση το κριτήριο της αποδόσεως σε μια αγορά που άνοιγε στον ανταγωνισμό.

58 Η Επιτροπή αμφισβητεί τα επιχειρήματα της Orange.

– Εκτίμηση του Δικαστηρίου

59 Με τις σκέψεις 63 και 64 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε τα επιχειρήματα της Orange που εκτίθενται συνοπτικά στη σκέψη 57 της παρούσας αποφάσεως κρίνοντας, καταρχάς, ότι οι χρηματοοικονομικοί πόροι τους οποίους απελευθέρωσε το επίδικο μέτρο ευνόησαν την ανάπτυξη των δραστηριοτήτων της Orange στις αγορές που είχαν ανοίξει πρόσφατα στον ανταγωνισμό, στη Γαλλία και σε άλλα κράτη μέλη.

60 Εν συνεχεία, το Γενικό Δικαστήριο επισήμανε ότι η Orange είχε η ίδια αναγνωρίσει ότι το επίδικο μέτρο είχε σημαντικές συνέπειες επί του ανταγωνισμού, καθόσον το μέτρο αυτό ήταν αναγκαίο προκειμένου να της παράσχει τη δυνατότητα να συμμετάσχει στην ανάπτυξη του ανταγωνισμού.

61 Τέλος, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι το ζήτημα αν το επίδικο μέτρο ήταν ή όχι αναγκαίο προκειμένου η France Télécom να αντιμετωπίσει ένα διαρθρωτικό μειονέκτημα δεν αφορούσε την εφαρμογή της προϋποθέσεως σχετικά με τη στρέβλωση του ανταγωνισμού, αλλά μάλλον αυτής σχετικά με την ύπαρξη πλεονεκτήματος, και ότι το ζήτημα αυτό είχε εξεταστεί στο πλαίσιο του πρώτου σκέλους του πρώτου λόγου ακυρώσεως που προβλήθηκε πρωτοδίκως.

62 Επομένως, αφενός, όπως επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας με το σημείο 75 των προτάσεών του, η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση εκθέτει σαφώς τους λόγους για τους οποίους το Γενικό Δικαστήριο επικύρωσε την εκτίμηση της Επιτροπής ως προς την προϋπόθεση σχετικά με τη στρέβλωση του ανταγωνισμού.

63 Δεδομένου ότι η αιτιολογία που διατυπώθηκε παρέσχε τη δυνατότητα, σύμφωνα με τις απαιτήσεις που απορρέουν από την πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, στους μεν ενδιαφερομένους να λάβουν γνώση των λόγων στους οποίους στηρίχθηκε το Γενικό Δικαστήριο, στο δε Δικαστήριο επαρκή στοιχεία για να ασκήσει τον έλεγχό του στο πλαίσιο αιτήσεως αναίρεσεως, η αιτίαση που αντλείται από ανεπαρκή αιτιολογία της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως πρέπει να απορριφθεί.

64 Αφετέρου, πρέπει να υπομνησθεί ότι Επιτροπή υποχρεούται να εξετάσει μόνον αν οι ενισχύσεις δύνανται να επηρεάσουν το εμπόριο μεταξύ των κρατών μελών και να νοθεύσουν τον ανταγωνισμό και όχι αν οι ενισχύσεις αυτές έχουν πραγματικές επιπτώσεις στο ενδοκοινοτικό εμπόριο και αν όντως νοθεύουν τον ανταγωνισμό (απόφαση της 8ης Σεπτεμβρίου 2011, Επιτροπή κατά Κάτω Χωρών, C-279/08 P, EU:C:2011:551, σκέψη 131 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

65 Συναφώς, το γεγονός ότι τομέας της οικονομίας αποτέλεσε αντικείμενο ελευθερώσεως σε κοινοτικό επίπεδο είναι ικανό να χαρακτηριστεί ως ενδεικτικό πραγματικής ή εν δυνάμει επιπτώσεως των ενισχύσεων επί του ανταγωνισμού, καθώς και του αποτελέσματός τους επί του εμπορίου μεταξύ κρατών μελών (βλ. απόφαση της 30ής Απριλίου 2009, Επιτροπή κατά Ιταλίας και Wam, C-494/06 P, EU:C:2009:272, σκέψη 53 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

66 Όσον αφορά την προϋπόθεση της στρεβλώσεως του ανταγωνισμού, υπενθυμίζεται ότι οι ενισχύσεις που αποσκοπούν στο να απαλλάξουν μια επιχείρηση από έξοδα που θα έπρεπε κανονικά να επωμιστεί η ίδια, στο πλαίσιο της τρέχουσας διαχειρίσεώς της ή των συνήθων δραστηριοτήτων της, νοθεύουν κατά κανόνα τις συνθήκες του ανταγωνισμού (απόφαση της 30ής Απριλίου 2009, Επιτροπή κατά Ιταλίας και Wam, C-494/06 P, EU:C:2009:272, σκέψη 54 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

- 67 Εν προκειμένω, το Γενικό Δικαστήριο επισήμανε, με τη σκέψη 61 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, ότι από τις αιτιολογικές σκέψεις 114 έως 116 της επίδικης απόφασης προκύπτει ότι ο νόμος του 1996 επέτρεψε και επιτρέπει στην Orange να διαθέτει αυξημένους χρηματοοικονομικούς πόρους για να λειτουργεί στις αγορές στις οποίες δραστηριοποιείται, ότι οι αγορές τηλεπικοινωνιακών υπηρεσιών στις οποίες δραστηριοποιείτο και δραστηριοποιείται η France Télécom στο σύνολο της γαλλικής επικράτειας και σε άλλα κράτη μέλη σταδιακά άνοιξαν στον ανταγωνισμό και ότι τα δύο αυτά στοιχεία της επέτρεψαν να αναπτυχθεί ευκολότερα στις αγορές που είχαν ανοίξει πρόσφατα στον ανταγωνισμό.
- 68 Υπό το πρίσμα των ανωτέρω διαπιστώσεων, τις οποίες η Orange δεν αμφισβητεί, το Γενικό Δικαστήριο ορθώς επικύρωσε, χωρίς τούτο να συνεπάγεται πλάνη περί το δίκαιο, την εκτίμηση της Επιτροπής ότι το επίδικο μέτρο ήταν σε θέση να νοθεύσει τον ανταγωνισμό.
- 69 Κατόπιν των προεκτεθέντων, το τρίτο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως και, επομένως, ο λόγος αυτός στο σύνολό του πρέπει να απορριφθούν.

Επί του δεύτερου λόγου αναιρέσεως, ο οποίος αντλείται από πλάνη περί το δίκαιο στην οποία υπέπεσε το Γενικό Δικαστήριο κατά την εκτίμησή του σχετικά με τη συμβατότητα του επίδικου μέτρου προς την εσωτερική αγορά

Επί του πρώτου σκέλους, το οποίο αντλείται από παραμόρφωση των πραγματικών περιστατικών και παράβαση της υποχρέωσης αιτιολογήσεως του Γενικού Δικαστηρίου κατά την εκτίμηση της σκοπιμότητας της έκτακτης κατ' αποκοπήν εισφοράς

– Επιχειρήματα των διαδίκων

- 70 Η Orange υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο παραμόρφωσε τα πραγματικά περιστατικά που υποβλήθηκαν στην κρίση του και παρέβη την υποχρέωση αιτιολογήσεως, καθόσον έκρινε, με τις σκέψεις 93 και 94 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, ότι η ερμηνεία της Επιτροπής κατά την οποία η έκτακτη κατ' αποκοπήν εισφορά δεν συνιστούσε κοινωνική ασφαλιστική εισφορά, αλλά επιδίωκε άλλους σκοπούς, δεν ήταν αντίθετη προς το γράμμα του νόμου του 1996 και ότι, κατά συνέπεια, η Επιτροπή δεν υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο καθόσον θεώρησε ότι το γεγονός ότι στην εργοδοτική εισφορά εξοφλητικού χαρακτήρα δεν λαμβάνονται υπόψη οι κίνδυνοι που δεν είναι κοινοί μεταξύ μισθωτών και δημοσίων υπαλλήλων δεν μπορούσε να αντισταθμιστεί από την εν λόγω εισφορά.
- 71 Συγκεκριμένα, αντίθετα προς τη διαπίστωση στην οποία προέβη το Γενικό Δικαστήριο, η έκτακτη κατ' αποκοπήν εισφορά συνιστά κοινωνική ασφαλιστική εισφορά για την Orange, καθόσον το άρθρο 30 του νόμου του 1996 προβλέπει ότι καταβάλλεται «ως αντιστάθμισμα για τη διεκπεραίωση και καταβολή από το κράτος των συντάξεων που χορηγούνται στους δημοσίους υπαλλήλους του».
- 72 Η Επιτροπή αμφισβητεί τα επιχειρήματα της Orange.

– Εκτίμηση του Δικαστηρίου

- 73 Με τις σκέψεις 93 και 94 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι η ερμηνεία της Επιτροπής κατά την οποία η έκτακτη κατ' αποκοπήν εισφορά, όπως και η εργοδοτική εισφορά εξοφλητικού χαρακτήρα, δεν συνιστούσε κοινωνική ασφαλιστική εισφορά, αλλά επιδίωκε άλλους σκοπούς, δεν ήταν αντίθετη προς το γράμμα του νόμου του 1996 και κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η Επιτροπή δεν υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο ούτε υπερέβη τα όρια της διακριτικής της ευχέρειας, καθόσον θεώρησε ότι το γεγονός ότι στην εργοδοτική εισφορά εξοφλητικού χαρακτήρα δεν λαμβάνονται υπόψη οι κίνδυνοι που δεν είναι κοινοί μεταξύ μισθωτών και δημοσίων υπαλλήλων δεν μπορούσε να αντισταθμιστεί από την έκτακτη κατ' αποκοπήν εισφορά.

- 74 Η εκτίμηση αυτή στηρίχθηκε στη διαπίστωση, η οποία περιλαμβάνεται στη σκέψη 92 της εν λόγω αποφάσεως, κατά την οποία «από τον συνδυασμό των στοιχείων c και d του άρθρου 30 του νόμου του 1990, όπως τροποποιήθηκε από τον νόμο του 1996, προκύπτει ότι η εργοδοτική εισφορά εξοφλητικού χαρακτήρα θεσπίστηκε με σκοπό “να εξισωθούν τα επίπεδα των κοινωνικών ασφαλιστικών εισφορών και των φορολογικών υποχρεώσεων επί των μισθών” μεταξύ της France Télécom και των ανταγωνιστών της, ενώ οι ίδιες διατάξεις δεν περιείχαν καμία πρόβλεψη όσον αφορά τη σκοπιμότητα της έκτακτης κατ’ αποκοπήν εισφοράς».
- 75 Επομένως, αφενός, όπως επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας με το σημείο 86 των προτάσεών του, η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση εκθέτει σαφώς τους λόγους για τους οποίους το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε τα επιχειρήματα της Orange.
- 76 Δεδομένου ότι η αιτιολογία που διατυπώθηκε παρέσχε τη δυνατότητα, σύμφωνα με τις απαιτήσεις που απορρέουν από την πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, στους μεν ενδιαφερομένους να λάβουν γνώση των λόγων στους οποίους στηρίχθηκε το Γενικό Δικαστήριο, στο δε Δικαστήριο επαρκή στοιχεία για να ασκήσει τον έλεγχό του στο πλαίσιο αιτήσεως αναιρέσεως, η αιτίαση που αντλείται από ανεπαρκή αιτιολογία της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως πρέπει να απορριφθεί.
- 77 Αφετέρου, όπως επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας με το σημείο 85 των προτάσεών του, το επιχείρημα που εκτίθεται συνοπτικά στη σκέψη 71 της παρούσας αποφάσεως δεν δύναται να αναιρέσει τη διαπίστωση που περιλαμβάνεται στη σκέψη 92 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως. Υπό τις συνθήκες αυτές, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η προβαλλόμενη παραμόρφωση δεν προκύπτει προδήλως από τα στοιχεία της δικογραφίας και ότι, επομένως, με τα επιχειρήματα που προβάλλει η Orange ζητεί, κατ’ ουσίαν, από το Δικαστήριο να προβεί σε νέα εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών και των αποδεικτικών στοιχείων, η οποία όμως δεν εμπίπτει στην αρμοδιότητα του Δικαστηρίου.
- 78 Κατά συνέπεια, το επιχείρημα που αντλείται από παραμόρφωση του νόμου του 1996 πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο.
- 79 Ως εκ τούτου, το πρώτο σκέλος πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο.

Επί του δευτέρου σκέλους, που αντλείται από παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως εκ μέρους του Γενικού Δικαστηρίου κατά την εκτίμηση του «νομικού προηγούμενου La Poste»

– Επιχειρήματα των διαδίκων

- 80 Με το δεύτερο σκέλος, η Orange υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο παρέβη την υποχρέωση αιτιολογήσεως καθόσον περιορίστηκε, με τις σκέψεις 99 έως 101 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, να επαναλάβει τις εκτιμήσεις της Επιτροπής χωρίς να προβεί στην ανάλυση των επιχειρημάτων που προέβαλε η Orange προς ανατροπή των εκτιμήσεων αυτών. Επιπλέον, το Γενικό Δικαστήριο δεν εξέτασε τα λοιπά επιχειρήματα που προέβαλε η Orange προκειμένου να αποδείξει ότι κακώς η Επιτροπή επιφύλαξε διαφορετική μεταχείριση στη μεταρρύθμιση των συντάξεων των δημοσίων υπαλλήλων που έχουν υπαχθεί στη France Télécom και σε αυτή των δημοσίων υπαλλήλων που εργάζονται στη La Poste.
- 81 Η Επιτροπή αμφισβητεί τα επιχειρήματα της Orange.

– Εκτίμηση του Δικαστηρίου

- 82 Συναφώς, όπως επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας με τα σημεία 90 έως 93 των προτάσεών του, οι διαπιστώσεις του Γενικού Δικαστηρίου στις σκέψεις 99 έως 101 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως παρατίθενται επαλλήλως και μόνον. Επομένως, τα επιχειρήματα της Orange στο πλαίσιο της αιτήσεως αναίρεσεως είναι αλυσιτελή, δεδομένου ότι, ακόμη και αν υποθεθεί ότι είναι βάσιμα, δεν μπορούν να επιφέρουν την αναίρεση της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.
- 83 Κατά συνέπεια, το δεύτερο σκέλος του δεύτερου λόγου αναίρεσεως και, επομένως, ο λόγος αυτός στο σύνολό του πρέπει να απορριφθούν ως αβάσιμα.

Επί του τρίτου λόγου αναίρεσεως, ο οποίος αντλείται από πλάνη περί το δίκαιο στην οποία υπέπεσε το Γενικό Δικαστήριο κατά την εκτίμησή του όσον αφορά τη χρονική περίοδο κατά την οποία η ενίσχυση εξουδετερώνεται από την έκτακτη κατ' αποκοπήν εισφορά

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 84 Η Orange υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο παραμόρφωσε τα πραγματικά περιστατικά και προέβη σε υποκατάσταση αιτιολογίας, καθόσον έκρινε, με τις σκέψεις 107 και 108 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η κατάργηση των εισφορών αντισταθμίσεως και υπεραντισταθμίσεως αποτελούσε τμήμα της ενισχύσεως που ορίζεται στο άρθρο 1 της επίδικης αποφάσεως, παρά το γεγονός ότι, στην αιτιολογική σκέψη 119 της επίδικης αποφάσεως, η Επιτροπή κατέληξε απλώς στο συμπέρασμα ότι η επίδικη ενίσχυση συνίσταται στη μείωση του αντισταθμίματος που συνιστούσε η εργοδοτική εισφορά χωρίς μνεία των επιβαρύνσεων αντισταθμίσεως και υπεραντισταθμίσεως.
- 85 Η Orange προσθέτει ότι οι επιβαρύνσεις αντισταθμίσεως και υπεραντισταθμίσεως βαρύνουν συνήθως μόνον τα συνταξιοδοτικά ταμεία και όχι άμεσα τις επιχειρήσεις. Επομένως, κανένα στοιχείο δεν επέτρεπε στο Γενικό Δικαστήριο να καταλήξει στο συμπέρασμα ότι το καθεστώς που θεσπίστηκε με τον νόμο του 1990 συνιστούσε συνήθη επιβάρυνση και ότι, επομένως, ο νόμος του 1996 απάλλαξε την επιχείρηση από επιβαρύνσεις με τις οποίες κανονικά βαρυνόταν ο προϋπολογισμός της.
- 86 Η Επιτροπή αμφισβητεί τα επιχειρήματα της Orange.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

- 87 Με τη σκέψη 107 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε ότι «[ήταν] αληθές, δυστυχώς, ότι η αιτιολογική σκέψη 119 της [επίδικης] αποφάσεως, η οποία [περιελάμβανε] το συμπέρασμα περί της υπάρξεως ενισχύσεως κατά την έννοια του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, αναφέρει απλώς ότι η ενίσχυση συνίσταται στη μείωση του “αντισταθμίματος που συνιστά η εργοδοτική εισφορά” χωρίς μνεία των επιβαρύνσεων αντισταθμίσεως και υπεραντισταθμίσεως».
- 88 Με τη σκέψη 108 της εν λόγω αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, εντούτοις, ότι «επιβάλλεται η διαπίστωση ότι τόσο από το πλαίσιο της [επίδικης] αποφάσεως, όσο και από το άρθρο 1 αυτής συνάγεται ότι η ενίσχυση συνίσταται, κατά την Επιτροπή, στη μείωση του αντισταθμίματος που κατέβαλε στο παρελθόν η αναιρεσείουσα, πράγμα που περιλαμβάνει κατ' ανάγκη όλες τις επιβαρύνσεις της αναιρεσείουσας πριν από την έναρξη ισχύος του επίδικου μέτρου».

89 Η διαπίστωση αυτή στηρίχθηκε στις ακόλουθες εκτιμήσεις που περιλαμβάνονται στις σκέψεις 104 έως 106 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως:

«104 Εν προκειμένω, διαπιστώνεται ότι η κρατική ενίσχυση ορίζεται, στο άρθρο 1 της [επίδικης] αποφάσεως, ως αυτή “που απορρέει από τη μείωση του αντισταθμίσιματος που καταβάλλεται στο κράτος για την εκκαθάριση και καταβολή των συντάξεων οι οποίες χορηγούνται, κατ’ εφαρμογήν του κώδικα συντάξεων γήρατος των δημοσίων υπαλλήλων και των στρατιωτικών, στους δημόσιους υπαλλήλους της France Télécom, κατ’ εφαρμογή του νόμου [του 1996], για την τροποποίηση [του νόμου του 1990]”.

105 Στην αιτιολογική σκέψη 105 της [επίδικης] αποφάσεως, η Επιτροπή διευκρινίζει ότι το ποσό της επίμαχης ενισχύσεως μπορεί να υπολογιστεί “με βάση την ετήσια διαφορά ανάμεσα στο αντισταθμίσιμα που συνιστά η εργοδοτική εισφορά εξοφλητικού χαρακτήρα την οποία καταβάλλει η France Télécom στο γαλλικό κράτος και στις δαπάνες που θα είχε καταβάλει κατ’ εφαρμογήν του νόμου του 1990, όπως αναφέρονται στον πίνακα 1, εάν αυτός παρέμενε αμετάβλητος, αφαιρούμενου του ποσού της εφάπαξ εισφοράς που καταβλήθηκε το 1997”. Από τον πίνακα 1 που περιλαμβάνεται στην αιτιολογική σκέψη 18 της [επίδικης] αποφάσεως προκύπτει, ωστόσο, ότι οι επιβαρύνσεις αντισταθμίσεως και υπεραντισταθμίσεως αποτελούν μέρος των επιβαρύνσεων που η προσφεύγουσα κατέβαλε στο Δημόσιο μεταξύ 1991 και 1996.

106 Η Επιτροπή επισήμανε, επομένως, ότι οι επιβαρύνσεις αντισταθμίσεως και υπεραντισταθμίσεως περιλαμβάνονταν στον υπολογισμό του αντισταθμίσιματος που καταβλήθηκε δυνάμει του νόμου του 1990 και ότι η κρατική ενίσχυση ορίστηκε και υπολογίστηκε ως η μείωση του αντισταθμίσιματος αυτού που πραγματοποιήθηκε με τον νόμο του 1996.»

90 Συνεπώς, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, αναπτύσσοντας το σκεπτικό αυτό, το Γενικό Δικαστήριο δεν υποκατέστησε με το δικό του σκεπτικό τις παρατιθέμενες στην επίδικη απόφαση αιτιολογικές σκέψεις, αλλά απλώς περιορίστηκε να ερμηνεύσει την εν λόγω απόφαση υπό το πρίσμα του περιεχομένου της. Επιπλέον, αντίθετα προς ό,τι υποστηρίζει η Orange, η ερμηνεία αυτή αντικατοπτρίζει πιστά τις ανακολουθίες της εν λόγω αποφάσεως χωρίς να τις παραμορφώνει.

91 Κατά συνέπεια, ο τρίτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

92 Κατόπιν όλων των ανωτέρω σκέψεων, η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί των δικαστικών εξόδων

93 Κατά το άρθρο 184, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, όταν η αίτηση αναιρέσεως απορρίπτεται ως αβάσιμη, το Δικαστήριο αποφαινεται επί των δικαστικών εξόδων.

94 Κατά το άρθρο 138, παράγραφος 1, του ίδιου Κανονισμού, που εφαρμόζεται στην αναιρετική διαδικασία δυνάμει του άρθρου του 184, παράγραφος 1, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου.

95 Δεδομένου ότι η Orange ηττήθηκε και η Επιτροπή είχε προβάλει τέτοιο αίτημα, η αναιρεσείουσα πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (πρώτο τμήμα) αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.

2) Καταδικάζει την Orange στα δικαστικά έξοδα.

(υπογραφές)